

572 /
1969 / 2.



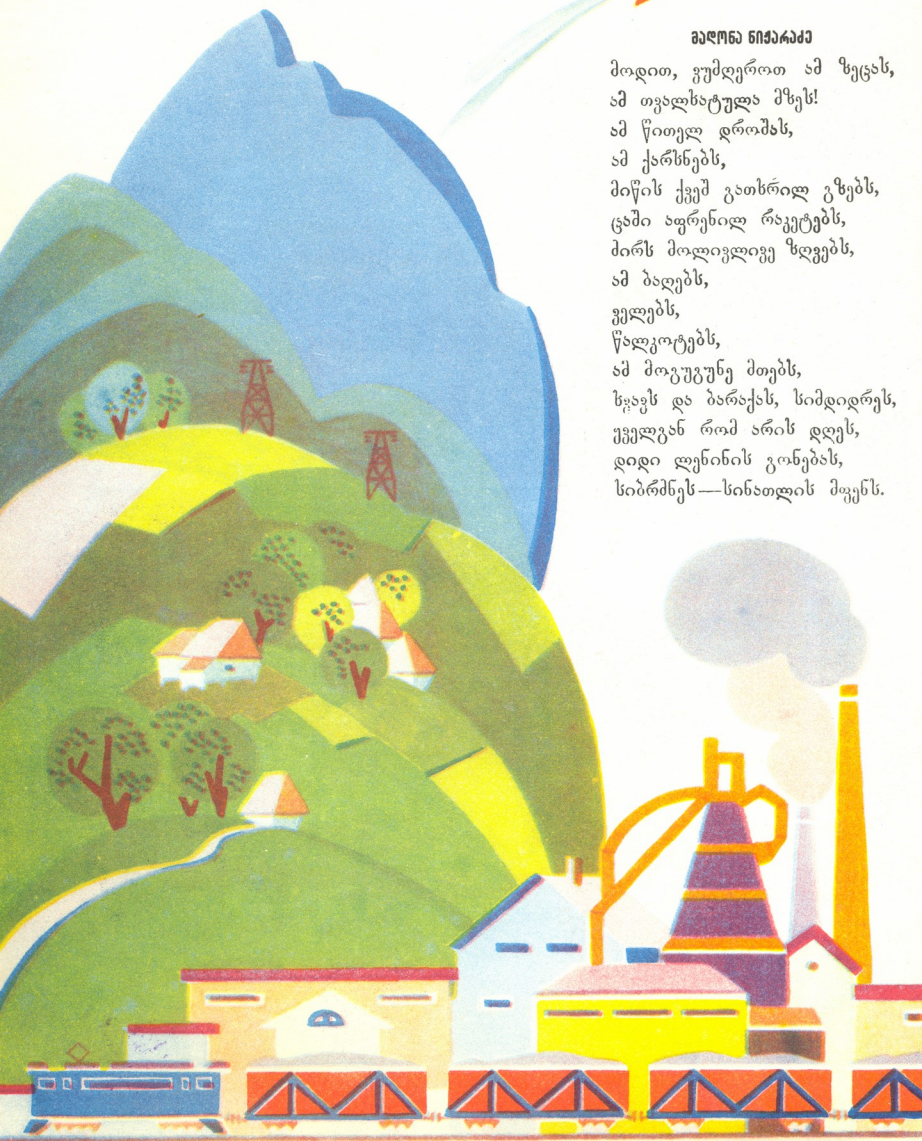
ՀԱՅԿ

1969 ԵՐԵՎԱՆԻ ՈՒՍՏԱԿՆԵՐԸ



მალონ ნიჰარაძე

მოდით, ვუძღვროთ ამ ზეცას,
ამ თვალსატულა მზეს!
ამ წითელ დროშას,
ამ ქარსნებს,
მიწის ქვეშ გათხრილ გზებს,
ცაში აფრენილ რაკეტებს,
ძირს მოლივლივე ზღვებს,
ამ ბაღებს,
ველებს,
წალკოტებს,
ამ მოგუგუნე მთებს,
ზღაღს და ბარაქას, სიმდიდრეს,
ვევლგან რომ არის დღეს,
დიდი ლენინის განკებას,
სიბრძნეს — სინათლის მყენს.





კოსკონთან

პელო მაკრუხენკო

ეს იყო დიდი ხნის წინათ. რუსეთში იქუხა სოციალისტურმა რევოლუციამ. რევოლუციონერმა მუშებმა და ჯარისკაცებმა განდევნეს ბურჟუები და ხელთ იგდეს ძალაუფლება. მსოფლიოში პირველი სოციალისტური სახელმწიფოს მეთაურად აირჩიეს თავიანთი საუკეთესო მეგობარი და ამხანაგი—ვლადიმერ ილიას ძე ლენინი.

ერთხელ, გვიან ღამით, მუშები და ჯარისკაცები სმოლნს დარაჯობდნენ. ერთთ კოცონი და თებებოდნენ.

კოცონის ალი ანათებდა ჯავშნოსნებს, ტყვიამფრქვევებს და ჯარისკაცების მკაცრ სახეებს. სარკმლებში უკვე დიდი ხანია ჩამქრალიყო სინათლე. მხოლოდ მესამე სართულზე ერთი სარკმელი იყო განათებული. იმ ოთახში მუშაობდა ლენინი.

— ჯერ კიდევ არ სძინავს ლენინს,— თქვა ლენინგრადელმა მუშამ მიკოლა

ნახატები ჩაპუხ მუხამირიძისა ივანოვმა, რომელიც ტყვიამფრქვევს წმენდა.

ყველამ განათებულ სარკმელს შეხედა. — ილიჩმა გუშინ საღამოს მუშათა და ჯარისკაცთა მიტინგზე სიტყვა წარმოთქვა.— თქვა ლატვიელმა ჯარისკაცმა იანოზ ბრიკშემ.

რუსმა ფლეხმა — სერგეი გუსევა ცეცხლს ფიჩხი დაუმატა და ბოხი ხმით ჩაილაპარაკა:

— დღეს მეც მოუუსმინე ლენინს... ჩვენმა გლეხებმაც ჩამოართვეს მემამულეებს მიწები, მაგრამ რითი დავამუშავოთ?! საგონებელში ვართ ჩაფარდნილი და აი, მთელმა სოფელმა დამავალა ლენინი ნახე, რჩევა პკითხე, თუ როგორ მოვიქცეთო.

კოცონი ტაკუნობდა. სიბნელეში ნაპერწკლები ვარსკვლავებივით ცვიოდნენ.

ახლა უკრაინელმა მეტყვიამფრქვევმა— სტეფან გორდინკომ წამოიწყო:



— გათენებისას მე და ჩემი მეგობარი საგუშაგოზე ვიდევქით: იქვე ლენინის კაბინეტი იყო. უძილობისაგან თვალები მებუჟებოდა, უდერად ვაილო კაბინეტის კარი და გამოვიდა ვლადიმერ ილიას ძე. პალტო მოეხურა, ხელში ძველისძველი ჩაიდანი ეჭირა.

— დილამშვიდობისა, ამხანაგებო! — მოგვესალმა ვლადიმერ ილიას ძე.

— დილამშვიდობისა, ამხანაგო ლენინ! — მივესალმეთ ჩვენს.

— როგორა ხართ?

— გმადლობთ, კარგად. რა დროა, ვლადიმერ ილიჩ?

— ლენინმა ამოიღო ჯიბის საათი, დახედა და თქვა:

— ოთხია! რაო, ცვლას ვლით?

— უკვე დროა.

— ვლადიმერ ილიას ძემ საათი ჯიბეში

ჩაიღო და აღუღებელი წყლისათვის წავიდა.

— მოიცა, მოიცა, სტეფან, შენ ამბობ, რომ ლენინი ღამით ნახე?.. — ჰკითხა ივანოვმა გორდიენკოს.

— ჰო, — უპასუხა უკრაინელმა ჯარისკაცმა.

— შენ. ძმაო. ლენინი დღისით ნახე არა? — მიუბრუნდა გუსევეს.

— კი, — დაუდასტურა გლენმა გუსევემა.

— შენ, იანოშ, ლენინი პოლკში საღამოს ნახე?

— ჰო, — ამბობს ლატვიელი მსროლელი.

— მაშ, ლენინი დღე და ღამე მუშაობს, არც იძინებს და არც ისვენებს!

— გამოდის, რომ ასეა, ლენინი ხალხისთვის მუშაობს, — ერთხმად აღიარეს მუშებმა, ჯარისკაცებმა და განათებულ სარკმელს სიყვარულით შეხედეს.



წყალდიდობა

პარკო გაბაგაძე ნახატები თანავს ხაზიშვილისა
ტალანში ბაბუა, ბიძია ამბაკო და პატარა დათო იდგნენ. გარეთ კოკისპირულად წვიმდა. საკუქნაოდან ლეკვების წკმუტუნის ისმოდა. მალე წვიმაში ცერის სიმსხო სეტყვა გამოერია.

ქუჩიდან ნიაღვარი შემოვარდა და ეზო დატბორა, ატიტივდნენ ონკანთან მიტოვებული დიდი ტაშტი და ქვაბი ტაშტი ნაფივით დაცურავდა. ქვაბი მალე აივსო წყლით და ჩაიძირა. თუნუქის სახურავებზე და ფანჯრის მიწებზე სეტყვის რახარუხი გაჰქონდა. საკუქნაოში გამომწვედელუმა ლეკვებმა წკმუტუნს უმატეს.

— ჰო, ჰო, ჰო, საცოდავები! — თქვა ბაბუამ და გარეთ გაიხედა.

— ალბათ, წყალი შევარდა, — ბიძია ამბაკომაც გაჰყო თავი გარეთ. — დაიბრჩობიან ის უბედურები! რეზინის ჩექმები რომ მქონდეს.. მუხლებამდე იქნება წყალი.

დათომ რალაც მოისაზრა, დრეფიანი გვირბინა და შინ შევარდა. შავი ქოლგა მოძებნა. მერე კიბით სახლის სხვენზე აძვრა. იქ ბნელოდა, დახუთული პაფრი იდგა და სეტყვა უკაკუნებდა.

დათოს არა ერთხელ უთამაშნია სხვენზე ზეპირად იცოდა ყველა კუნჭული, სამეოცხული გამოალო. ქარმა დაისიხინა და წვიმამ შემოასხა. გარეთ ქოლგა გაჰყო და გაშალა. მერე ძელზე ახობდა და სახურავზე გავიდა. დათომ სველი აგურის კედელი ჯამბაზივით გაიარა. სახანძრო კიბეს ჩაჰყვა და გამოგრეულ კედელში გადაიძრა. საკუქნაოში წყალი კოკებადმდე იდგა. საცოდავი ლეკვები შიგ ცურავდნენ. დრუნჩები აეწიათ და შეშინებულები წკმუტუნებდნენ.

დათომ თაროზე შემოდგმული კალათა აიღო, ძველი საბანი ჩააფინა. კალათას თოკი ჩააბა და დედამოძებ ჩამოპ-



კიდა. ლეკვები კუბრივით შავები და ბუთხუზები იყვნენ. დათომ სათითაოდ გაამშრალა და კალათაში ჩასხა. საკოდავები ერთ ხანს კიდევ ცახცახებდნენ და წკმუტუნებდნენ, მალე ჩათბნენ და დაწყნარდნენ.

დათო ტალანში დაბრუნდა. ბაბუა და ბიძია ამბაკო ისევ იქ იდგნენ და მოუთმენლად იხედებოდნენ გარეთ. სეტყვას გადაედო, მაგრამ კვლავ წვიმა.

დელიქტი დე ზინჯურნი

დავით ხარაძე

ჩინებულა დალაქია
მაიმუნნი მანჭისა,
ბევრი რომ არ გავაგრძელო,-
სამეჭრანი მარჯვეს:

ღამს ფაფანი შეუწინა,
უღვაძები—შეღიანს,
რიგში დგომით ფიცხურებს
გული გადავლიათ.

ერთს კი ვერა მოუხერხს,
აქეთ-იქით აბრუნს,
შატატკელი დაუტყვრას,—
ვერ გახანსა ზღანბრას.



— აღარ წყმტუნებენ?!— თქვა ბაბუამ.
— დაიბრჩინენ ალბათ, საცოდავები!—
ჩაილაპარაკა გულდაწყვეტილმა ბიძია
ამბაკომ და ზეტას ახელა.— რეზინის ჩექ-
მები რომ მქონებოდა...

მალე წვიმამაც გადაიღო. ეზოში წყა-
ლი დაიწრიტა. ბაბუა და ბიძია ამბაკო
საკუქნაოსაყენ გაემართნენ, დათოც მათ
გამოუღდა. ბაბუა, ხენეშითა და ქოთქო-
თით მიდიოდა, ბიძია ამბაკოს ცუდ
ამინდებზე რევმატიზმმა გაუხსენა და
კოჟლობდა.

საკუქნაოში წყალი აღარ იდგა, სოხანე
შლაბით დაფარულიყო, ლეკვები აღარ-
სად ჩანდნენ. ბაბუა ხენეშით მოიხარა და
თაროს ქვეშ შეიხედა. ბიძია ამბაკოს
დედაბოძზე ჩამოკიდებული კალათა
ეუცხოვა. ჩაიხედა, გაკვირებისაგან თვა-
ლები გაუფართოვდა, თითქოს ენა დაე-
ბაო, ხმას ვერ იღებდა. მერე ბაბუას მი-
წვდა და ხელი ჰკრა. ბაბუამაც კალათა-
ში ჩაიხედა: ლეკვები ერთმანეთს ჩახუ-
ტებოდნენ და უშფოთველად ეძინათ.

დათო კი კარის ზღურბლზე იდგა და
დიდ შავ თვალებს აბრაილებდა.



ქადაჩიქი

ბნია ჩხაჩიანი

ბიჭოს!
ხედავთ ჭიანჭველებს,
რა მშვენიერად მოწყობიდან!—
ზამთრისათვის შეუნახავთ
მთელი ყუთი ორცხობილა.



ქელაქულა

ანზორ აბულაშვილი

ბევრი საქათმე მინახავს
აი, ამ წუწკის გაცლილი,
მშვიდად რომ წამოწოლილა
სუფრასთან, კაი კაცივით.
ეგ რითი გინადიშია,
თათი რას გაპკარ ამ დილით?
კბილებს რომ ამოგაძრობენ,
მაშინ იკითხე ნადიმი.





ში...—ახლა შეამჩნია მაიამ ახალი ბა.—თქვენები სად არიან?

— დედა და მამა ბაზარში წავიდნენ, ჯამალიც თან წაიყვანეს, მითხრეს, მაია წავიყვანსო...

— ჰო, მიდი, ბაფთა გააუთოვე, მე შინ გადავირბენ და გამომიარე.

მალე მებობლები ხელიხელჩაკილებული ქუჩაში გამოვიდნენ და თოჯინების თეატრსაკენ გასწიეს.

მანანა გზაში უტებ შედგა, თითქოს რაღაც გაახსენდა:

„კარგად არ მახსოვს... ბოლოს და ბოლოს, ჩვენებიც მალე დაბრუნდებიან ბაზრიდან...“

— გაიფიქრა გულში, მეჩე ბებია მედანოს ნათქვამიც მოაგონდა:—„შინიდან გასული, ვიდრე საქმეს არ მოათავებ, უკან არ უნდა მობრუნდე, თუ გზაზე შავი კატა გადავირბენს, დარცავე, ჯერ სხვამ გაიაროს...“

— რა რყო, მანანა?—ჰკითხა მაიამ.

— არაფერი, წავიდეთ, არ დავიგვიანოთ. წარმოდგენა დაიწყო, მანანა ადგილზე ველარ ისვენებდა, წრიალებდა:

— იცი რა, — უთხრა მაიას, — წამლდი შინ, გავიქცეთ ჩქარა!

— რა მოხდა?!— გაუკვირდა მაიას.

მანანა ადგილიდან წამოხტა, სიჩქარეში სკამს წამოეღო და კაბა გაიფხრიწა, მაგ-

მანანა

ქართული მხატვრობა ნახატები ელ. აბოქაძისა

მანანა სარკის წინ იდგა და თავის ახალ, თეთრსაყვლოიან ყავისფერ კაბას ათვალიერებდა.

ბაფთა დამავიწყდა! — გაიფიქრა და ცაღ ფეხზე ბზრიდასავით დატრიალდა, ქოლგასავით გაშლილ კაბას ერთხელ კიდევ შეაფიქრა თვალი და მეორე ოთახში გავარდა, — ელექტროლუთო ჩართო.

ამ დროს კაკუნიც გაისმა. მანანამ კარი გამოძვლო:

— მოხვედი, მაია? ახლავე, ბაფთას გავუთოვებ და წავიდეთ.

— ნუ ჩქარობ, თეატრი ახლსაა, მივუსწრებთ. — უთხრა მაიამ. — რა მშვენიერი კაბაა, მანანა! მშვიდობაში, ბედნიერება-



რამ ამისათვის ყურადღება არ მოუქცევია.
მანანა სულმოუთქმელად გაიქცა შინისაკენ
გაოცებული მათა უკან მისდევდა.

სახლთან რომ მივიღწენ, მანანა შედგა.
უკან დაიხია, რამდენიმე სახანძრო მანქანა
იგბა, ხაღბი ირეოდა...

ყველაფერი მანანას უყურადღებობის
ბრალი იყო. ცრურწმენასაც აპყვია და... გო-
გონას თვალები ცრემლებით ავესო.

— ჩემი ბრალია ყველაფერი!— წამოიძახა
და ბებიის მელანოსთან აქვითინებულმა მი-
ირბინა:

— შინიდან გამოსული უკან არასოდეს
არ უნდა მიბრუნდე, თუ შავი კატა წინ
გადაგირბენს...— გოგონამ მეტის თქმა ვე-
ლარ შეძლო და ასლუკუნდა.





‘ანიამიგნად იე იოფანი
—კაიამსე—:ინქი ძისყინ

‘აიამსე—იყინილვეს
‘აიყინი—ფიჭვინიამდღე
‘აიყინი—‘ფინ ‘ფინ -იფნივა

კეამსინქი ფინიამიგნად ვანი —
‘ამინქი
‘ამინქი
‘ამინქი
‘ისფინფად სამინქი —
‘ისფინფად სამსინქი —
:ისყინ იმფინი

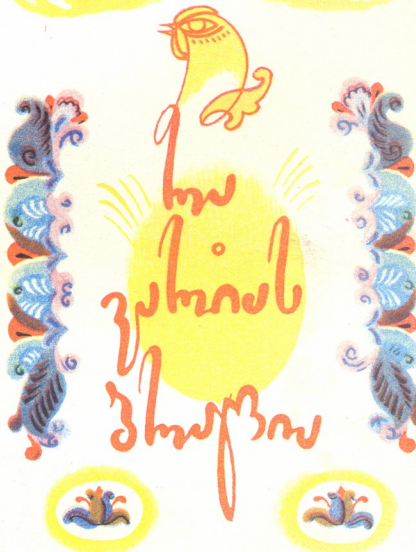


მხატვარი
ზურაბ უორჩხიძე



„ღილას“ ბიბლიოთეკა

იორაბ ქვერკველიძე





‘ანიღმარადიანი ნიღმარადიანი
—ტანადანი—ინიღმარადიანი

...ანიღმარადიანი—ინიღმარადიანი
‘ანიღმარადიანი—ინიღმარადიანი
‘ანიღმარადიანი—ინიღმარადიანი

ანიღმარადიანი ინიღმარადიანი —
‘ანიღმარადიანი
‘ანიღმარადიანი
‘ანიღმარადიანი

ანიღმარადიანი ინიღმარადიანი —
‘ანიღმარადიანი ინიღმარადიანი —
‘ანიღმარადიანი ინიღმარადიანი —
ანიღმარადიანი ინიღმარადიანი



ზღაპარი

იყო, არა იყო რა,—
იყო ერთი ვარი.
მერე...
მერე თქვენც იცით,—
რაღა დასამალია:
ქეჰა, ქეჰა ნადარი,
ნახა ქერის მარცვალი.



...
— ცხელი და ღურღლულები
ვინ შექამა პურები?

...
— რა თქმა უნდა, ვარიამ...
რა ვარიამ ბრალია!



•ანიღბანდნაჲ ნი, ნიღბანდნაჲ
 —ტანდან—ინქა ედან

...სანქა—ეღბანდნაჲ
 'სანქა—ედანდნაჲ
 'სანქა — 'ინ — ინ

ღბანდნაჲ ედანდნაჲ —
 —'ინქა
 'ინქა
 'ინქა
 'ინქა
 'ინქა
 :ედანდნაჲ ინქა



აკანდა ვარია:
 — ფქვილი მომიტანია,
 — წყალი მომიტანია,
 — ფიჩხი მომიტანია,
 — ცომი მომიზელია:
 თონეც ვავახურე,—
 — ვინ ჩაკრავს პურებს?

ინგმა—ვახ, ვახ,—ვერაო,
 მამლაყინწამ—ქერაო,
 ინდაურმა—მელაო...

ვარიაჲ თქვა:—რა ვქნაო,—
 პურსაც მე ჩავაკრავო.

აკანდა ვარია:
 — ფქვილი მომიტანია,
 — წყალი მომიტანია,
 — ფიჩხი მომიტანია,
 — ცომი მომიზელია:
 — თონეც მე ჩამინთია,
 — პურიც მე ჩამიცვია...



იქვე ჩამოლიოდა
 საწისქვილე ღელე:
 მერე, მერე, მერე...
 მერე?
 აი, მერე:

— დავფქვათ, დავფქვათ, დავფქვათ,—
 აკანდა ვარია,—
 აგერ არი წისქვილი,
 რა დიდი ამბავია,—
 აგვიღებთ და... ჰოპა!—
 — ვინ ჩამოფქვავს ხორბალს?

• ဘဝကုန်ဆုံးခါတိုင်း ဝမ်းသာစရာ
• ဘဝကုန်ဆုံး နေရာ— ဝမ်းသာစရာ

••• ဘဝကုန်ဆုံး— ဝမ်းသာစရာ
• ဘဝကုန်ဆုံး— ဝမ်းသာစရာ
• ဘဝကုန်ဆုံး — ဝမ်းသာစရာ — ဝမ်းသာစရာ

• ဘဝကုန်ဆုံး နေရာ ဝမ်းသာစရာ
• ဘဝကုန်ဆုံး နေရာ ဝမ်းသာစရာ

••• ဘဝကုန်ဆုံး— ဝမ်းသာစရာ
• ဘဝကုန်ဆုံး— ဝမ်းသာစရာ
• ဘဝကုန်ဆုံး— ဝမ်းသာစရာ

• ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ —
• ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ —
• ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ —
• ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ ဝမ်းသာစရာ —



ნაყინის სახლი

ჯანი როდარი

ნახატები ელ. აბოშაძისა

ზ ლ ა ა რ ი

ერთხელ ბლონიაში, ზედ მთავარ მოედანზე, ნაყინის სახლი ავკეს. საიდან აღარ მოგზოვდნენ იმ მოედანზე კმაწვილები: კავიკოტ, კემრიელი სახლი აუშენებიათ და იქნებ ცოტა მანძიკავალაოინანო.

ნაყინის სახლს მარმელადის სახურავი ჰქონდა, საკვანკრებიდან კვამლის მაგივრად გათქვეფილი ნაღები ამოდიოდა, ბუსრები კი სულ ერთიანად დაშკრული ხილისა იყო. დანარჩენი ყველაფერი ნაყინისა ჰქონდა—კარებიც, კედლებიც ავეჯი რომ ავეჯია, ისიც.

ერთმა ზატარა ბიჭმა იმდენი უღოკა სასადილო მაგიდას ოთხივე ფეხი, რომ მაგიდამ ვეღარ გაუძლო და თავის თუფშებიან-ლამბაქებიანად ზედ დაეშო. მერე სულ მოკოლადანი ნაყინის თუფშები და ლამბაქები ეწეო იმ მაგიდაზე.

ერთხელაც ქალაქის ვარაუღმა ჩამოიარა და დინახა, —ერთი ფანჯარა თანდათან დნებოდა. ფანჯარას მინები მარწყვის ნაყინისა ჰქონდა და იმიტომ



იყო, რომ ვარდისფრად წუწწურებდა.

— არქა! — უფირილი ატკეს ვარაუღმა, — აქეთ, სალსო, აქეთ!

მისცვივდნენ შემდნარ სახლს და გაჩაღდა ლოკვა, მაგრამ რა გაჩაღდა! აი, ზირის ჩატკებარუნება იქ იყო!

— დედაშვილობამ, სვარამელი მანძიკამომიტანეთ! — ხაბრალოდ ისვეწებოდა ერთი დედაბერი.

გულკეთილი მესხნმრე მართლაც შევარდა სახლში და დედაბერს კრემით მორთული ნაყინის სვარამელი გამოუტანა. უნდა კენახათ, რა დღეში ჩავარდა სცოდნავი, აღარ, იცოდა, რა ექნა სისარულით! იცატხლე, მოუღსინა.

ერთი სიტყვით, ყველა ჭამად გადაექცა და სახლიც მალე გადასანსლეს.

თარგმნა ბარბა მოშიაშვილა



ქუჩის ვახუშტი
შპს-ის ლოგოტიპი
ქუჩის, სისხლი იხე დადის,
თითქოს, დიდი კაცია.
ძამის ქუდი დაუხურავს,
ძამის წაღვრო აცვია.
ქუჩის რომ გამოუტყდა,
წაფორსილდა, წაიქცა.
ძამის წაღვრო გაისდა,
თავის წაღვრო ჩაიცვა.

ღ ე ლ ა

შპს ჩაქალაქი

ღელამ ბებიას ასეთი ბარათი მისწერა:
„ბებო, ძალიან მომენატრე, ჩქარა ჩამო-
დი. ჩურჩხელები არ დაგავიწყდეს.
გუბეწები, ბებო, წამოსვლის წინ აივნის
ბოძზე ჩემი სიმაღლე რომ დავნიშნეთ, აი,
იმ სიგრძე ჩურჩხედა გამოიკეთე და ჩამომი-
ტანე. შენი ღელა“.
ბებია ჩამოვიდა და ერთი გრძელი ჩურჩ-
ხედა ჩამოიტანა, გახარებულმა ღელამ თქვა:
— ღელიკო, ჩემსიმაღლე ჩურჩხედა!
ღელამ ჩურჩხედა ღელას მიაბოძა.
— ბებოს შეშლია, ერთი გოჯით მოკლე
ჩურჩხედა გაუკეთებია.
ჩურჩხედა მართლაც ერთი გოჯით მოკლე
იყო. ბებია იფიცებოდა:
— ზუსტი ზომა ავიღე და რა ღმერთი
გამიწყრა!
ღელაც მართალი იყო და ბებიაც.
მაშ, რა მოხდა?!





ბაიძვერა

436 პიუსიკი ნახატები ღირსეული ხანაჟიშვილსა

ულრან ტყეში დიდი დათვი ცხოვრობდა. ისეთი მოუსვენარი ბუნებები ჰქავდა, ერთი რომ მოეგზოვებინა თვალი, იკაურობას თავდაყირა დაეყვანებინა. ბუნებიდან ვერ გაძროსულიყო დათვი. ბევრი იფიქრა და გადაწყვიტა, ამით თუ მოუვლის, ადამიანი მოუვლისო. აიკიდა ერთი ტომარა მსხალი და გაუდგა გზას ადამიანის საძებნელად.

ბევრი იარა თუ ცოტა იარა, კურდღელი შემოხვდა.

— რას დაღონებულხარ, მშობილო? — ცბიერად შეშინებდა უკუცდვრტ.

— ადამიანს ვეძებ, მე რომ ტყეში წავალ, იმას ბუნებებს დაუტოვებო.

— რამხელა ბრძოლი ხარ, თვითონ ადამიანები კურდღლებს ეძებენ, ბავშვები რომ დაუტოვონო. — წაიტრახანა კურდღელმა.



— თუ ასეა, შენც ავირ არა ხარო! — გაუხარდა დათვი.

— სამაგიეროს რას მომცემო.

— ერთ ტომარა მსხალსო! — და მსხლიანი ტომარა კურდღელს წინ დაულო.

გახაზრებულმა დათვმა კურდღელი ბუნებში წაიშოიყვანა.

გათენდა მეორე დღე, დათვი ტყეში წაივლიდა. კურდღელმა გამოიყვანა ბუნები ბუნებიდან და მოლზე ჩააშოკრია: — აბა, დათუწებო, სიგრძეზე ხტომას ვასწავლითო. — ისკუბა და ლაფიან გუბებს ქარიგით გადადევლო. ბუნებზეც წახედეს, იშვირეს ფეხი და ლაფში ჩაკცივდნენ.

დაბრუნდა დათვი ბუნებში და რას ხედდას: წყინან და სძინავთ დალილსა და სულ ერთიანად ლაფში ამოგანგულულ ბუნებს. შობა-



კურდღელი

რუნდა და ბურტყუნით გამოუდგა გაიძვირა კურდღელს. მიზნის კურდღელი და მისიღეს დათვი.

— დათვი მომდგეს, — მიიჭრა შეშისმჭრელთან კურდღელი, — წაღი, დრო იხვლით, ბუნებში ბევრი თაფლი აქვს და მოპარყო.

შეშისმჭრელმა მაღლობა გადაუხადა კურდღელს და დათვის ბუნებაც კი გაიქცა.

მიზნის კურდღელი და მგელი შემოხვდა: — მგელო, ბედსა გწვე, წაღი ჩქარა, შეშის მჭრელი დათვის ბუნებში წაივლიდა თაფლის მოსაპარად, დრო იხვლით, შეუხსენი ცხენი და წაშოყვანყო.

მგელმა მაღლობა გადაუხადა და ძუნძულძუნძულით წაივლიდა ცხენის მოსაპარად. მიზნის კურდღელი და მგელი შემოხვდა

— მგელო, ბედსა გწვე, წაღი ჩქარა, მგელი თავის ბუნებში არ არის, დრო იხვლით და მთელი გზი თევზი რომ აქვს, შეუქვამყო. მგლიამ მაღლობა გადაუხადა და ნერწყვე-მორწყული გაიქცა მგლის ბუნებაცაინც.

მიზნის კურდღელი და ზღარბი შემოხვდა: — ზღარბო, ზღარბო, ბედსა გწვე, წაღი ჩქარა, მგლია თავის სარბში არ არის, დრო იხვლით და მთელი ქეახი ნაღები რომ აქვს, ამოუსლიპეყო.

ზღარბმა მაღლობა გადაუხადა და მგლის სორობაც წაივლიდა. — მაშალო, მაშალო, ბედსა გწვე, ზღარბი შინ არ არის, გასწი ახლავე, ზამთრისთვის შემონახული ზობაბი რომ აქვს სორობში, მიდი და ქამე რამდენიც გინდაო.



17.10.71



მამალმა მადლობა გადაუხადა და ზღარბის სოროსაკენ გაიქცა.

მირბის კურდღელი, მირბის და ხედავს, ქარი მოდის.

— ქარო, ქარო, ერთი შენებურად დაუბერე და უცყოლოჩინა მამალს საქათმე დაუნგრეო! — შევხევეყა კურდღელი. ქარმა დაუბერა და დაანგრია საქათმე.

ამასობაში დათვი, კურდღელს რომ ვერ დაეწია, უკან გაბრუნდა და ბუნავში მიუსწრო შეშისმჭრელს. შეშისმჭრელი უკანმოუხედავად გაიქცა, თან თაფლიანი კასრიც გაიყოლა. მირბინა შინ და რას ხედავს! მგელს ცხენი დაუვლევია. გამოუდგა შეშინებულმა მგელმა ბუნავში შეასწრო და... თევზით საესე

ქვაბი გადმობრუნებული არ დახვდა! იქვე მელია იჯდა და ტუჩებს იღოკავდა. გამოუდგა მგელი მელიას. მელიამაც, როგორც იქნა, შეასწრო სოროში. იფიქრა, თევზზე ნაღებს დავაყოლებო, მაგრამ საღლა იყო ნაღები! — ზღარბს სულ ამოელოკა. გამოუდგა მელია ზღარბს. ზღარბმა რომ მელია დაინახა, თავს უშველა და თავის სოროში შეგორდა. მაგრამ არც იმას დახვდა იქ კარგი ამბავი: მამალს მთელი ზორბალი გაეთავებინა. გამოუდგა ზღარბი მამალს. მამალი ქოთქოთით გაიქცა საქათმისაკენ, მაგრამ საქათმე ქარს დაენგრია. გაბრაზებული მამალი წავიდა ქარის საქებნელად. იარა, იარა, ბოლოს იპოვა და ჰკოთხა.





— ქარო, საქათმე რატომ დამინგრიეო?
 — იმიტომ, რომ შენ ზღარბს ხორბალი შეუქამე, ზღარბმა მელას—ერბო, მელამ მგელს—თევზი, მგელმა შეშისმკრეფს—ცხენი, ხოლო შეშისმკრეფმა დათეს—თაფლიო.— თქვა ქარმა და ისე დაუბერა, რომ დათვი,

მგელი, მელია, შეშისმკრეფი, ზღარბი და მამალი ჰაერში აისროლა.

გაიძვერა კურდღელი უყურებდა თავის ოინზაზობას და სიცილისაგან იფხრიწებოდა.

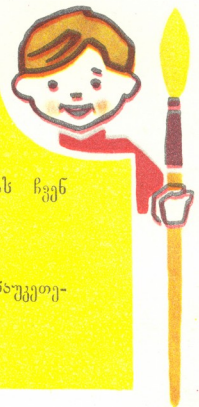
თარგმნა გრიგო ჩანჭლავამ

ყურადღება!

ნაონო მსატყრებო! აძიერიდან ნახატის თემას ჩვენ თვითონ შექოტავაზებთ სოღმე.

ზირეული ნომრის თემა იქნება — „ზამთარი“.

აბა, ვინ ყურო მდღე გამოგვიგზავნის თავის სუგუეთე-სო ნახატს!



შოავარი რედაქტორი მუხრან მთაბარძიანი.

სარედაქციო კოლეჯია: პაპური გომიგვილი, ლილა ერაძე, ჯეჰალ ლოლა, ჯარბ ლომიძე, მავალა გომიგვილი, ორამ მამრბაღიძე (მ/გ, მღიანი), შალვა მხაღამე (მამატგო რედაქტორი), გიგი მდლამე.

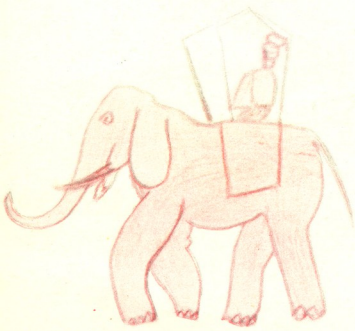
საქ. აღკ ცენტრალური კომიტეტი და ვ. ო. დენიის სახელობის ნორკ პონერთა ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს ყურნალი. ეღაზე სახატი ალმასი გიგოლაგვილია. გამოცემის 42-ე წელი. ტექრედაქტორი ბ. რომიგვილი რედაქციის მისამართო: ლენინს ქ. № 14. ტელეფონები: 93-41-30, 93-98-18.

გაღავა ანაწეობა 28/VI-69 წ. ხელმოწერილი დასაბეღად 28/X-69 წ. ქალღის ზომი 60x90/6. ფიზეური ნაბეღდი ფურცელი 2,5.

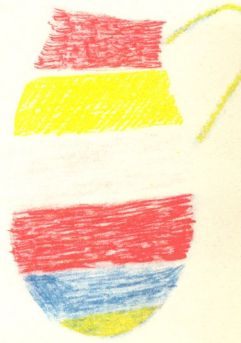
შეჯ №2284 ტირაჟი 120.800. საქ. კ. ც-ის გამოცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინს ქ. № 14. ფსი 20 კაბ.

«დილა» № 11 ნა გრუინსომ ჟჟჟე. ტიპოგრაფია იღ-ვა ცკ «პი გრუინი, ეღ. ლენინა, 14.

საქ. კ. ც-ის გამოცემლობა Издательство ЦК КП Грузии



76055



შოკეი—ნახატი გიორგი კოლედიშვილისა, 10 წ. მოსკოვი.

წვიშიანი დღე—ნახატი დ. ქუთათელაძისა, თბილისი.

საფრენოსნო დღე—ნახატი ირაკლი პალაგაშვილისა, 8 წ. თბილისი.

პეიზაჟი—ნახატი ვანო წულუბსკირისა, თბილისი.

სპილო (პლასტელინი) მიხეილ წიგწივაძე, 6 წ. თბილისი.

სპილოთი გახეირნება—ნახატი გია არაბუშისა, 8 წ. თბილისი.

უკავილები—ნახატი შაია გრიგოლისი, 8 წ. თბილისი.

ფერადი ქილა—ნახატი ოლეგ ჭელიძისა, 8 წ. თბილისი.

უკავილი—ნახატი არჩილ გოგიაშვილისა, 8 წ. ზუგდიდი.